

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Să ne întărim viața! Începe Triodul

Homo metropolis, adică omul strămutat în aglomerația orașelor și a metropolelor (o realitate prezentă și în societatea românească, dovadă stând situația depopulării accentuate a satelor noastre) trăiește într-un mediu schimbat.

Contextul societății economice concurențiale, care cere performanțe ridicate; a locurilor de muncă în care efortul fizic este ajutat de diferiți roboți, care ușurează munca angajaților; a slujbașilor care lucrează în birouri și nu fac mișcare fizică constantă, toate acestea au dus la promovarea asiduă a diverselor terapii care promovează o cultură a tipului ideal de trăsături fizice, masculine și feminine, parcă desenate în Photoshop.

O seamă de cărți motivaționale, de aplicații, sunt accesibile acum chiar pe orice dispozitiv de date mobile. Ele sunt calculate și dimensionate în așa fel încât să procure, într-un timp dat, performanțele cele mai rapide și mai bune. Toate aceste remedii încearcă să nu-l lase pe om să se transforme după chipul celui prezent în animația *Wall-e*.

În acest orizont, redus doar la mediul fizic, la trup, Biserica ne cheamă, de astăzi, să intrăm într-un altfel de exercițiu, de această dată, unul duhovnicesc.

Începe perioada minunată a Triodului, care înglobează Postul Mare, răstimp în-cununat cu Praznicul Învierii.

Aici, manualul după care fiecare creștin este invitat să se ghideze, îl reprezintă cartea Triodului. El cuprinde atât rânduieli de rugăciuni, dar acestea sunt însoțite și de *diete* specifice, de postiri, de ajunări și chiar de *exerciții fizice*, cum sunt metaniile mari.

Astfel, toate acestea, împreunate cu meditații specifice fiecărei săptămâni, prin pildele Evangheliilor duminicale, cât și prin personalitățile duhovnicești evocate, aduc o *formulă* completă și complexă, prin care orice om poate să-și reclădească viața după coordonatele ipostazei *omului nou în Hristos*.

Spre aceasta ne îndeamnă și fericitul părinte Petroniu Tănase, fostul stareț al mănăstirii athonite Prodromul: „Asemenea celor patru anotimpuri ale anului, legate de solstiții și echinocții și de prefaceri ale vremii, cele patru posturi de peste an sunt și ele anotimpuri duhovnicești, rânduite înaintea unor mari evenimente ale Bisericii, pentru a ne pregăti și înnoi sufletele, ca să ne putem apropia cu vrednicie de Sfintele lui Hristos Taine...”

O perioadă mare de timp (Triodul) este rânduită anume pentru pocăință; ni se dau îndrumări amănunțite cum s-o facem, cum să le aplicăm practic, zi de zi, în viața de rugăciune a Bisericii, la sfintele slujbe, cu metanii, post aspru, veghere, cetire duhovnicească...

Două fețe are această lucrare: pe de o parte disciplinarea, punerea în rânduială a vieții noastre sufletești, lupta cu răul din noi; pe de alta, lupta cu răul din afară, cu puterile întunericului, care mai mult ne asaltează în vremea postului, precum vedem din viața însăși a Domnului Hristos. Este războiul cel nevăzut, care trebuie dus „după Lege”, precum zice Apostolul, pentru a putea ieși biruitori.

Rânduiala Postului Mare aceasta urmărește: să ne învețe legea și strategia războiului, să ne arate armele de luptă. Toate acestea se fac în vederea atingerii unui rezultat precis: biruința asupra păcatului, izbăvirea de răutăți, „săvârșirea bunătăților”, lucrarea virtuților...

Postul Mare ne apare și ca o iconă a vieții noastre pământești: pe de o parte, vreme de necaz și de întristare, ca urmare a păcatului; pe de alta, vreme de luptă cu răul și de pregătire pentru redobândirea Raiului pierdut” (Introducere la *Ușile pocăinței*).

Așadar, vremea Triodului ne cheamă la luare aminte la noi înșine. Trupul este chemat să fie înduhovnicit, spiritualizat, tocmai pentru ca în ierarhia firească, acesta să slujească sufletului în lucrarea de apropiere și asemănare cu Dumnezeu.

Nu sunt incluse aici doar postiri și rugăciuni ci și lecturi duhovnicești care să ne sporească înțelegerea și voința de a asuma în viața noastră atitudini și comportamente personale și sociale ghidate de virtuțile credinței, nădejzii și dragostei de Dumnezeu. În lumina acestora sunt valorizate și relațiile interpersonale, cu semenii, identificați ca *frați*.

Plusul de valoare pentru viață este cu mult superior, din acest punct de vedere, în raport cu oferta prezentată la început. Căci nu se valorizează doar trupul și confortul său psihologic, ci sunt vizate achiziții care țin de integralitatea ființei umane, și nu doar de perspective limitate de timp, ci în cheia veșniciei lui Dumnezeu, cel care ne-a creat.

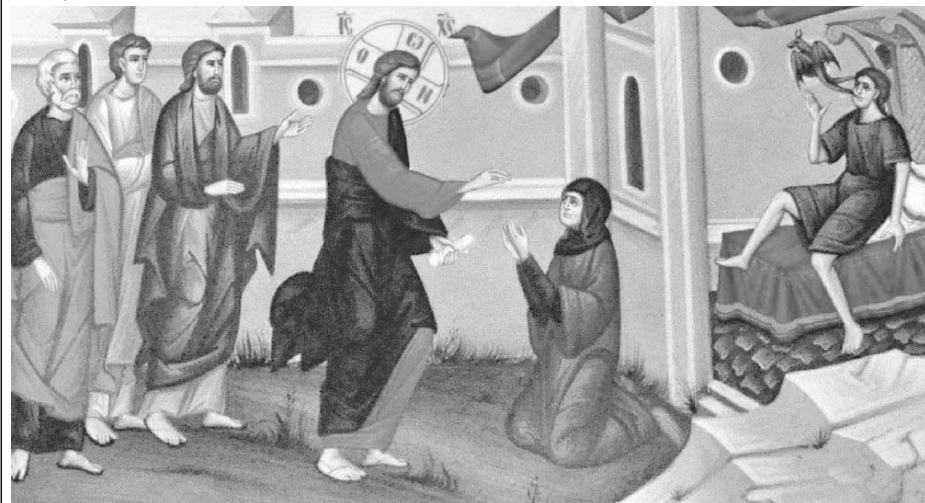
Pr. Filip ALBU

PREDICA

Femeia cananeeancă pildă de credință și rugăciune

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencei)

„În vremea aceea a venit Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie cananeeancă, din acele ținuturi, ieșind, striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de diavol. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Dă-i drumul, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.” (Matei 15, 21-28)

Evanghelia de astăzi, amintește de o minune săvârșită de Mântuitorul Hristos, vindecând fiica unei femei din Canaan, în vremea călătoriei Sale prin acele ținuturi. Această mamă îndurerată, îl întâmpină pe Hristos pe cale. Ea era închinătoare la idoli, era dintre cei disprețuiți de evrei pentru credința lor. Dar în durerea și deznădejdea ei, striga după ajutor cu durere de mamă și se ruga pentru fiica ei, care era chinuită de diavol. Ea s-a apropiat de Hristos și se ruga să fie miluită. Ea nu spune *miluiește pe fiica mea, ci miluiește-mă, pe mine*. Dar Iisus se face că nu aude. Pare insensibil la strigătul ei. Poate această atitudine a lui Hristos se datorează și celor întâmplare în casa lui Iair, mai marele sinagogii, când Hristos venind să vindece pe fiica acestuia, a fost luat în râs de cei prezenți acolo (Marcu 5,40). El nu răspunde ci așteaptă, mai degrabă, reacția celor din jur. Dar ucenicii văzând aceasta, l-au rugat să o asculte, să o slobozească pe ea, dar Hristos spune: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel”.

Evanghelia trebuia să fie dată poporului ales, evreii erau primi chemați în Împărăție, dar refuzând chemarea, au fost poftiți cei dintre neamuri. Femeia însă, ca orice părinte îndurerat, stăruie în rugăciunea ei, este ultima ei nădejde și zice: „Doamne ajută-mă!” dar Hristos, încercând credința ei zice: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor”. Evreii sunt numiți de Hristos, fii iubiți ai Tatălui (Matei 5,45). Acești copii nu vor veni să se ospăteze, din pâinea dăruită lor de Domnul. Aici prin pâine se poate înțelege lucrarea lui Hristos, prin care El sădește în om viața duhovnicească, scoțându-l din aspirarea păcatului și a morții.

Femeia nu se arată jignită de cuvintele Lui și stăruie zicând: „Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor”. Ea dovedește și credință și smerenie dar și o minte ageră, găsind răspunsul potrivit, luând cu asalt împărăția (Matei 11,12).

În Pateric, se spune că omul smerit, nu este cel ce se desconsideră pe sine și vorbește despre smerenie, ci acela care rabdă cu bucurie, necinstirile care le vin de la ceilalți. Sfântul Apostol Petru ne îndeamnă: „Toți, unii față de alții, îmbrăcați-vă întru smerenie, pentru că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Deci smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul cuvenit” (I Petru 5, 5-6). Văzând smerenia și credința femeii, Mântuitorul zice: „O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.”

Femeia cananeeancă, această mamă din Evanghelie, este o pildă de credință pentru noi, pildă care ne ajută să alungăm îndoiala, nepăsarea și împietrirea din inima noastră. Credința nu este legată de un anumit loc sau de timp. Prin credință omul se vindecă de boli, păcatele se iartă, primejdia este înlăturată. Cei credincioși se roagă în biserică, pentru toți cei ai casei lor și aceștia primesc ajutor, sănătate și cele de folos, acasă, pe cale, la locul lor de muncă. În acest sens, Sfântul Apostol Iacob îndeamnă: „rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului” (Iacov 5, 16).

Continuare în pagina 2
Pr. Ioan LAZĂR

Din sumar

► IPS Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, cetățean de onoare al județului Caraș Severin
pagina 3

► Știri
pagina 4

Femeia cananeeancă pildă de credință...

Urmare din pagina 1

Femeia cananeeancă devine model de iubire și purtare de grijă a părinților față de copiii lor. Mântuitorul zice: „Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea” (Marcu 11, 24). Viața omului nu poate fi fericită dacă nu este însoțită de credință și de rugăciune. Prin credință și rugăciune, omul se deschide spre Dumnezeu. Rugăciunea este hrana sufletului, și este indispensabilă, precum mâncarea pentru trup. Se spune adesea că știe Dumnezeu de ce avem nevoie și nu are nevoie de rugăciunea noastră. Dar rugăciunea este mai mult decât o simplă cerere. Bătrânul Ieronim zicea: „Nu neglija rugăciunea. Ferește-te de nepăsare și indiferență. Dacă te rogi dimineața, și simți frângere în sufletul tău, toată ziua vei avea aripi. Dar dacă începi ziua fără rugăciune, vei umbla abătut”. Fără rugăciune viața este fără gust, fără satisfacții fără mulțumire. Rugăciunea adevărată este mai mult decât o simplă preocupare umană, Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, și dacă nu știm să ne rugăm, Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite (Rom 8, 26). Sfântul Apostol Pavel spune: „Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii” (1 Tim. 2, 1). În viața noastră trebuie să avem și o rânduială de rugăciune personală, dar aceasta trebuie să fie însoțită și de participarea la rugăciunea din Biserică, care este mai puternică, mai luminată de Duhul Sfânt, prezent în Biserică și în Tainele ei.

Femeia cananeeancă l-a căutat pe Hristos, și l-a găsit și suferința ei și a fiicei ei s-a sfârșit. Rugăciunea pentru ceilalți este un semn al iubirii și este bineplăcută lui Dumnezeu. Cel ce se roagă, se îndreaptă spre nevoile semenului său. Această rugăciune aduce pacea și liniștea în sufletul celui ce se roagă și a celui pentru care se roagă. Se spune că la Cuviosul Paisie a venit un părinte, a cărui fiică era bolnavă de cancer, mijlocind pentru fiica lui. Părintele Paisie i-a zis: „Eu mă voi ruga, dar pentru ca ea să se vindece tu trebuie să jertfești ceva și Dumnezeu Se va milostivi”. El a întrebat: „Ce să jertfesc?” „Jertfește una din patimile tale”. Bărbatul a răspuns: „Nu am nici o patimă”. Atunci părintele a întrebat: „Fumezi?”; „Da”; „Din iubire pentru fiica ta, lasă-te de fumat și Dumnezeu o va vindeca”. Tatăl s-a lăsat de fumat și fiica s-a vindecat, era sănătoasă, având și confirmarea medicilor. Dar tatăl a început din nou să fumeze iar fetița s-a îmbolnăvit din nou de aceeași boală. El s-a dus iarăși la părintele însă acesta i-a zis: „Dacă tu, n-ai avut evlavie și nu ai jertfit, în numele vieții copilului tău, patima care dăunează ție, eu nu te mai pot ajuta.”

Evanghelia acestei duminici, este un îndemn pentru părinți de a se ruga pentru fii lor. În Sfânta Scriptură se spune: „Binecuvântarea tatălui întărește casele fiilor, iar blestemul mamei le dărâmă până în temelie” (Eccleziastul 3, 9). Să cerem de la Mântuitorul Hristos credința femeii cananeeence și izgonirea patimilor din inimile noastre. Să învățăm a ne ruga cu rugăciunea ei, rostind mereu aceste scurte cuvinte: „Doamne ajută-ne”. Amin

EȘTI BUN DOAMNE

**Ești Doamne bun, eu pământean și rău
Și-n dragoste nu-ți semăn, nici în milă.
Dar, după răni, sunt chip din chipul Tău
de par dospit din cer nu din argilă.**

**Nu Ți-am râvnit nici razele subțiri,
Nici tălpile străpunse de piroane.
Dar Tu mă faci părtaș în răstigniri
și-ți tot îngân osânda din icoane.**

**Sfințit pe cruci pe care nu m-am vrut
și de-nvieri pe care nu le-aș cere,
nu știi: Tu te cobori la mine-n lut
sau eu mă urc spre raiul Tău bând fiere?**

**Cu necerșită slavă mă încarci
și-n cuie, când sfințenia mă frânge,
oftând mă uit la rănile-mi prea largi
și-ți cresc alături, sânge lângă sânge.**

Radu Gyr

Puterea rugăciunii

„Ai milă de mine, Fiul lui David, fiica mea este rău chinuită de diavol.”

Cananeeanca (Matei 15, 11 – 28) este chipul păgânului, care aveau să propovăduiască mai târziu împărăția lui Dumnezeu. Era din părțile Feniciei, țară cu tradiții culturale în epoca veche. Fenicienii au inventat scrierea, erau mari călători și corăbieri, descoperitori de noi seminții și civilizații. Ca reprezentantă a păgânului ea este asemănată câinilor pentru că evreii obișnuiau să poreclească pe păgâni cu nume de „câini”, din cauza idolatriei și a necurăției morale a acestora. Sfânta Evanghelie ne înfățișează pe această femeie de alt neam care era păgână, închinătoare la idoli, disprețuită de evrei, dar ea avea fiica bolnavă psihic, chinuită de diavol. Pe când Iisus străbătea ținutul Tirului și al Sidonului, o mamă îndurerată cu inima arsă de un mare necaz îl întâmpină pe cale. Auzind despre faptele minunate săvârșite de Învățătorul galileean, care vindeca orice fel de boală: leprosul vindecat (Matei 8, 3), sutașul căruia i s-a tămăduit supusul (Luca 7, 9-10), femeia cu scurgere de sânge (Luca 8, 47-48), fiul văduvei din Nain (Luca 7, 13-14), femeia samarineancă (Ioan 4, 7), o rază de nădejde s-a aprins în sufletul mamei obidite care alergă la Iisus și-i strigă: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David, fiica mea este chinuită rău de un demon”.

Mântuitorul mai întâi păru că nici nu auzise femeia și se făcea că merge mai departe. Mama continuă să-L urmeze și să-L roage cu mai neobosită stăruință. Ucenicii Domnului puseră și ei un cuvânt în favoarea ei. Iisus le răspunde ucenicilor Săi că El are îndatorirea să-i ajute numai pe cei din neamul Său și că nu e bine să se dea pâinea copiilor la câini: „Da ai dreptate Doamne, însă câinii se mulțumesc doar cu firimiturile care cad de la masa stăpânilor”. Cererea ei și numai pentru sfărâmurile din masa îndurării și a harului e simbolul umilinței. Cananeeanca mai e simbolul stăruinței în rugăciune, fiindcă nu se îndepărtează, până ce Iisus nu-i îndeplinește cererea; este și simbolul credinței, care învinge toate și pe temeiul căreia Iisus împărtășește vindecarea.

Acea credință, aceea neobosită insistență, îmbrăcată în haina unei atât de adânci smerenii, nu au rămas nerăsplătite: „O, femeie, mare este credința ta, fie ție precum voiești”. Ruga ei e tipul rugăciunii de mijlocire pentru vii și morți precum și a rugăciunilor publice, care sunt bine primite, dacă se fac cu credință, cu nădejde și cu cerere potrivită. Domnul Iisus Hristos vindecă pe fiica cananeeencei, pe sluga sutașului (Matei 8,8) la rugămintea plină de credință, de evlavie, de nădejde și de stăruință a acestora.

Minunea săvârșită prin mijlocire de către Mântuitorul a avut ca motiv credința mamei în vindecarea fiicei sale. Întotdeauna și în orice loc, femeia mamă a fost binecuvântată de Dumnezeu și respectată de oameni. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Femeia se măntuiește prin naștere de prunci...” (1 Timotei 2, 15), fiindcă ea dă naștere și continuă viața ca dar al lui Dumnezeu „și

i-a suflat duh de viață” (Facere 2,7-24). Femeia cananeeancă, rămasă anonimă, este de fapt femeia mamă din lume, care și-a plinit menirea și a luat binecuvântarea. Sfântul Matei care ne-a lăsat Evanghelia, precum și martorii minunii sunt și astăzi prezenți în credința mamelor creștine, și mai ales a celor care au dat naștere sau ai căror copii sunt handicapați sau posedăți de diavol din cauza păcatelor lor sau ale strămoșilor lor. Femeia-mamă cananeeancă știa acest fapt, dar era convinsă că „Cel ce ridică păcatele oamenilor” (Luca 8, 42), o va milui, fiindcă ceea ce este cu neputință la oameni „este o putință la Dumnezeu” (Matei 19, 26). Pentru credincioșii din zilele noastre, femeia cananeeancă a fost și rămâne exemplu de insistență în rugăciune și concretizarea credinței ei este modelul pe care Sfânta noastră Biserică ni-l pune înainte, pentru a ne încuraja și întări în duhul rugăciunii. Noi avem de învățat nu numai de la Sfinți ci și de la păgâni, rugăciunea este marele și nesecatul izvor de putere și mângâiere. Mai presus de această lume este un Creator și un purtător de grijă, oricine posedă o inimă trebuie să simtă Mărirea lui Dumnezeu și propria sa nimicnicie și păcătoșenie, trebuie să se închine, să cadă în genunchi și să strige: „Doamne, ai milă de mine”. Fără rugăciune nu există creștinism, nu este religie, cum nu este flacăra fără foc sau respirație fără plămâni. Cine nu se roagă este un creștin fals, un mincinos.

Pilda femeii cananeeence din Evanghelia reaprinde în inimile noastre scântea și deprinderea rugăciunii, ea avea un necaz, o fiică bolnavă, tulburată de un duh rău, noi avem necazurile noastre, problemele și „demonii” noștri care ne chinuiesc și căutăm ajutor la oameni, la rude, la prieteni. Nu de puține ori semenii noștri ne înțeleg, vin în ajutorul nostru, însă adesea unii oameni sau sunt slabi și nu ne pot ajuta sau răuvoitori și nu le pasă de noi, preocupați de problemele lor, închiși în carapacea egoismului lor, trec pe lângă suferințele noastre cum trece apa printre pietre. Evanghelia din duminica femeii cananeeence este pe lângă document al credinței și un îndreptar dumnezeiesc pentru comportarea credinciosului față de semenii și față de mediul în care își duce viața zilnică. Ca orice mamă responsabilă de viața fiicei sale și-a dat seama că blestemul cel de demult a găsit sălaş în propria fiică. Alergase la tămăduitorii vremii, cercetase arta vindecării dar s-a dovedit neputincioasă: fiica ei nu avea o boală trupească fizică, ci sufletească, ce se manifesta prin trup „fiind chinuită de diavol” și nu a alergat la „ghicitori sau vrăjitori”, ci la Doc-

torul sufletelor despre care știa din Scripturi. N-a avut nici când îndoială în credință, iar acum, prin tămăduirea fiicei ei și dezlegarea ei s-a împlinit profeția că „dreptul prin credință este viu” (Romani 1, 17).

La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință, a Lui este domnia, puterea, mâna Lui stăpânește peste tot și e în stare să îndeplinească orice dorință: „să asculte cei nenorociți și să se bucure când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui” (Psalmul 33). La acest izvor de putere și îndurare ne îndeamnă femeia feniciană căci Cel ce i-a izbăvit copila din ghearele diavolului a declarat: „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune veți primi” (Matei 21, 22). Mama păgână are încredere în Dumnezeu, de trei ori cererea ei a fost respinsă dar tot de atâtea ori femeia a stăruit, s-a încrezut și nu s-a lăsat până nu și-a văzut rugămintea împlinită. În același timp vede în Fiul lui Dumnezeu pe izvorul vieții, și ca mamă ia asupra sa riscul de a fi înfruntată: „strigă în urmă” numai să fie tămăduită fiica ei. Se știe și atunci și se vede și astăzi că păcatele înaintașilor apar la copii nevinovați. Mame desfrânate și iresponsabile, în dese cazuri nasc monștri. Cupluri familiare care n-au ținut cont în tinerete de urmările patimilor: beție, fumat, libertinaj, batjocorind bucuriile fecioriei, din nefericire aduc în lume prunci cu malformații și în multe cazuri irecuperabili: „Atunci și Eu cu mânie voi veni asupra voastră și vă voi pedepsi înșeptit pentru păcate voastre (Levitic 26, 28) și: „Care păzește adevărul și arată milă la mii de neamuri; Care iartă vina și răzvrătirea și păcatul, dar nu lasă nepedepsit pe cel ce păcătuiește; Care pentru păcatele părinților pedepsește pe copii și pe copiii copiilor până al treilea și la al patrulea neam” (Ieșire 34,7) și „părinții mănâncă aguridă și se strepezesc dinții copiilor.” O rugăciune sfântă, la cununie, arată că „patul neîntinat și fără bântuială aduce bucurie, pace, prunci buni, înțelegere, sănătate trupească și sufletească.” Femeia cananeeancă este exemplu pentru mamele creștine și pentru fiicele lor, de credință, de dragoste, de iubire și de atașare față de Biserică: „Un bărbat necredincios se sfințește prin soția credincioasă” (1 Timotei 2, 9). Astăzi femeia mângăiată prin credință, a spălat păcatele și nelegiuirile înaintașilor, scoțând cu ajutorul lui Dumnezeu, chinuirea diavolului din propria fiică, n-a lăsat-o în suferință, căci durerea fiicei era și chinuirea ei.

Mama creștină a fost totdeauna ideală în Casa Stăpânului, adică în Biserică Mântuitorului Hristos. Rugați-vă, așadar, cu credință, cu nădejde, cu stăruință și umilință. Să ne învățăm de la Mântuitorul Iisus Hristos de primirea fărâmiturilor bunătății Sale și de răspuns mângăietor sufletului nostru când strigăm: Păcătoșii sunt Doamne, iartă-mă, nevrednic sunt Hristoase, ajută-mă, sărac și neputincios sunt, miluiește-mă, acum și în vecii vecilor.

Ioan-Claudiu MOCA

IPS Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, cetățean de onoare al județului Caraș Severin

La Consiliul Județean Caraș-Severin s-a desfășurat luni, 4 februarie, ceremonia decernării titlurilor de „Cetățean de Onoare” ai județului Caraș-Severin pentru patru personalități promotoare ale valorilor culturale și spirituale bănățene. Este vorba de Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, decan de arhierie al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Preasfințitul Alexandru Mesian, episcop român unit greco-catolic al Eparhiei de Lugoj, precum și episcopii Miron Cristea și Valeriu Traian Frențiu greco-catolic, cărora titlul le-a fost acordat post-mortem.

„În data de 28 octombrie 2018, la propunerea celor două Biserici, în ședința ordinară a Consiliului Județean Caraș-Severin a fost votată, în unanimitate, acordarea celor patru distincții. Aceasta, pentru că, în 2018, întreaga Românie a sărbătorit Centenarul Marii Uniri, iar în urmă cu 100 de ani față de acel moment, la 1 Decembrie 1918, episcopul de Caransebeș, Miron Cristea și episcopul unit Iuliu Hossu au fost împreună la Alba Iulia și au rostit împreună un discurs. A fost un moment deosebit, din punctul meu de vedere, acela în care cei doi episcopi s-au îmbrățișat, acolo la Alba Iulia, și au rostit următoarea fraza memorabilă: «Precum ne vedeți astăzi îmbrățișați frățeste, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români». Dacă atunci s-a putut trece peste orgolii și interese diferite pentru a realiza marele act de la 1 Decembrie

1918 și noi am considerat că, peste 100 de ani, putem să facem un act prin care să rememorăm acel moment istoric. Titlurile de Cetățeni de Onoare au fost oferite acum, pentru că știți cu toții, pentru Banat, Centenarul îl aniversăm și în anul 2019, pentru că Banatul s-a unit cu România în anul 1919, când Armata română a intrat în Reșița, Caransebeș, Oravița și ulterior în Timișoara”, a declarat președintele Consiliului Județean Caraș-Severin, Silviu Hurduzeu. Acesta a subliniat și faptul că data de 4 februarie este una la fel de importantă, având în vedere că exact acum 94 de ani, la 4 februarie 1925, mitropolitul primat al Bisericii

Ortodoxe Române, Miron Cristea, a fost ales patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Arhiepiscopul Timotei și-a manifestat în mod vizibil bucuria pe care a simțit-o la acest eveniment. „Am primit cu multă bucurie suflătoare, o bucurie înălțătoare, această distincție de recunoaștere a unei activități mai de demult care ne încadrează într-o comună creștinească și românească. Mă bucur că am primit această distincție care va consolida și va promova pe mai departe legăturile care există între eparhiile Mitropoliei Banatului și totodată buna conlucrare dintre biserică și societate”.

La ceremonie a fost prezent

și Preasfințitul Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului, reprezentanții Consiliului Județean, preoți, precum și oameni de cultură.

„În 13 septembrie 2010, în această sală a Consiliului Județean a primit Preafericitul Părinte Patriarh Daniel titlul de Cetățean de Onoare al județului Caraș-Severin, după ce Preafericirea Sa a târnosit Catedrala Episcopală din Caransebeș, în 12 septembrie 2010. Iată, astăzi, 4 februarie 2019, în aceeași sală, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a primit același titlu, pentru că Înaltpreasfinția Sa a păstorit în cei 43 de ani de arhierie toate zonele Banatului, inclusiv pentru 25 de ani a păstorit

și județul Hunedoara ca Episcop al Aradului și Hunedoarei. Îl felicităm pe Înaltpreasfințitul Părinte Timotei pentru toată activitatea pastoral-misionară, culturală și bineînțeles pentru implicarea în viața Banatului istoric și pentru dragostea de care a dat dovadă față de Biserica lui Hristos și față de neamul și poporul român. Continuăm prin această manifestare Centenarul Marii Uniri, pentru că Banatul a intrat în Regatul României abia în 1919, deoarece administrația românească s-a instalat în orașele bănățene în primăvara și vara anului 1919.”, a arătat Preasfințitul Părinte Lucian.

În cadrul ceremoniei au fost susținute cuvinte de „Laudatio” despre cei 4 cetățeni de onoare pentru a scoate în evidență implicarea lor în promovarea valorilor culturale și spirituale ale Banatului. În semn de mulțumire IPS Timotei a oferit președintelui Silviu Hurduzeu distincția eparhială „Crucea Sfântul Sava Brancovici”.

Cu această ocazie a fost vernisată o expoziție foto-documentară a Episcopiei Caransebeșului în care a fost ilustrată implicarea bănățenilor la înfăptuirea Marii Uniri, în special a episcopului de atunci al Caransebeșului, Miron Cristea, care a devenit primul Patriarh al României.

Proiectele de hotărâre privind decernarea titlurilor de „Cetățean de Onoare” ai județului Caraș-Severin au fost votate, în unanimitate, de consilierii județeni reuniți în ședința din 28 octombrie 2018.

(basilica.ro)

Prin ce se deosebesc creștinii adevărați de ceilalți oameni

Alta este lumea creștinilor, mintea, vorba, fapta și modul lor de viață, și alta este lumea oamenilor din lumea aceasta, mintea, vorba și modul lor de viață. Altceva sunt aceia și altceva sunt aceștia și mare este deosebirea între unii și alții. Pentru că locuitorii pământului și fiii veacului acestuia se aseamănă grâului pus în ciur; ei sunt cernuți de cugetele cele nestatornice ale lumii acesteia, (se află în neconținutul vârtej al lucrurilor celor pământeste, al poftelor și al complicităților probleme materiale).

Diavolul scutură și cerne sufletele lor prin ciur, adică prin lucrurile cele pământeste. Tot neamul cel păcătos al oamenilor, de la căderea lui Adam cel care a călcat porunca, se află sub stăpânirea acestuia, a începătorului răutății.

Deci, primind această stăpânire asupra tuturor fiilor acestui veac, îi agită și-i cerne în sita lumii cu cugete neconținute de înșelăciune și rătăcire.

Că după cum grâul este izbit în ciur de către acela care îl cerne. (...)

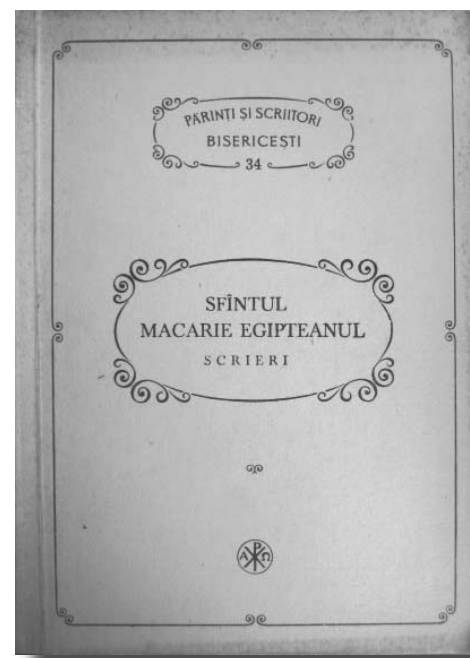
Creștinii adevărați se deosebesc de

toți ceilalți oameni. Deosebirea dintre ei și ceilalți oameni este mare, precum am spus și mai înainte, și constă în faptul că creștinii au mintea și cugetul totdeauna la cele cerești și la bunurile cele veșnice, la apropierea și împărtășirea de Duhul Sfânt; constă în faptul că s-au născut de sus, de la Dumnezeu, și s-au învrednicit să devină în fapt și adevăr fii ai lui Dumnezeu; constă în faptul că au ajuns la o stare de tărie, de netulburare și odihnă, în urma a multe osteneți și nevoițe depuse vreme îndelungată; constă în faptul că nu mai sunt zguduți și dați prin ciurul cugetelor celor nestatornice și zadarnice. Prin aceasta sunt mai mari și mai buni decât lumea, prin faptul că mintea și cugetul sufletului lor sunt în pacea lui Hristos și se află în iubirea Duhului precum și Domnul, vorbind despre unii ca aceștia, a zis că au trecut din moarte la viață.

Prin urmare, deosebirea dintre creștinii și ceilalți oameni nu constă în ținută sau în forme exterioare, așa cum socotesc mulți. Sunt și între ei unii, care sunt

asemenea lumii prin mintea și cugetul lor, au momente de clătinare, de nestatornicie în gândire, de necredință de confuzie, de tulburare, și de temere, precum au toți oamenii; deși atât prin ținută, cât și prin faptele lor, ei se deosebesc de lume - sunt legați cu legături pământeste, pentru că nu au încă în inima lor odihna cea de la Dumnezeu și pacea cea cerească a Duhului, pentru că n-au cerut-o, necrezându-se vrednici s-o ceară de la Dumnezeu.

Deci, prin înnoirea minții, prin pacea cugetelor, prin iubirea de Domnul și dragostea cea cerească, se deosebește făptura cea nouă a creștinilor de toți oamenii lumii. De aceea a avut loc venirea Domnului, ca înnoirea să învrednicească pe cei ce cred cu adevărat în El, de aceste bunuri duhovnicești. Că slava creștinilor și frumusețea și bogăția cea cerească este de nedescris și se agonisește cu osteneală, cu sudori, cu încercări și cu multe lupte; dar toată îndreptarea se datorește harului lui Dumnezeu.”

(fragmente din Omilia a V-a, Sfântul Macarie Egipteanul, *Scrieri*, PSB 34, traducere Pr. Prof. dr. Constantin Cornișescu, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, pp. 110-112)

ȘTIRI

Slujire Arhierescă și hirotonii în Parohia Arad-Bujac. Parastas pentru Prof. univ. dr. Aurel Ardelean

În Duminica a 32-a după Rusalii, Chiriarhul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei a poposit în Parohia Arad-Bujac. Cu acest prilej, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierescă în biserica cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”, înconjurat fiind de un sobor de preoți și diaconi, în prezența oficialităților locale, a conducerii și corpului profesoral al Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad și a numeroși credincioși.

Din soborul slujitor au făcut parte: Protos. Dr. Iustin Popovici, consilier cultural, Pr. Silviu Faur, consilier bisericesc, Pr. Paroh Dr. Vasile Pop, Arhid. Dr. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

Cuvântul de învățătură rostit de Chiriarh a fost pus sub titlul „Desăvârșirea creștină” (cf. 1 Tim. 4; Lc. 19) sau conlucrarea credinciosului cu harul dumnezeiesc, în care sens se înțelege îndreptarea, mântuirea, îndumnezeirea. Vameșul Zaheu e chemat de Mântuitorul să găsească această stare pe care o arată lămurit Sfântul Ap. Pavel, adică a „bărbatului desăvârșit, măsura vieții deplinătății lui Hristos”, prin urcarea scării virtuților, simbolizată de pomul în care cel chemat s-a urcat să-l vadă pe Domnul și care amintește de cel al cunoașterii binelui și răului; astfel reușind să se ridice din cădere spre un urcuș continuu, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

În cadrul slujbei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a hirotonit pe diaconul Viorel Iute într-un preot pe seama Parohiei Conop, Protopopiatul Lipova și pe tânărul Liviu-Adrian Bisorca într-un diacon pe seama Parohiei Arad-Centru. Noul hirotonit într-un preot a fost hirotesit la finalul slujbei într-un duhovnic.

După Sfânta Liturghie Înaltpreasfințitul Părinte Timotei dimpreună cu Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar, înconjurați de un sobor de preoți și diaconi, la care s-a adăugat și Părintele Traian Micoroi, parohul Catedralei Vechi, a săvârșit Slujba Parastasului de 40 de zile de la trecerea la cele veșnice a Prof. Univ. Dr. Aurel Ardelean, Rectorul fondator și Președintele UVVG din Arad. La slujba Parastasului a participat familia regretatului profesor, conducerea, profesorii și studenții UVVG, în frunte cu Doamna Rector și Președinte Coralia Cotoraci. La acest moment de comemorare, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a vorbit despre meritele atât pe plan științific cât și cultural-spiritual, în diferite organizații bisericești sau laice pe care le-a avut Profesorul Aurel Ardelean.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de Grupul vocal „Trifon Lugojan”, dirijat de tânărul Marinel Roz.

În încheiere, Preacucernicul Părinte Vasile Pop a mulțumit Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Timotei pentru prezența constantă în viața parohiei, pentru părintească purtare de grijă arătată și participarea la toate momentele mai însemnate din viața comunității. Cuvinte de mulțumire pentru participare la Slujba Parastasului domnului Prof. Aurel Ardelean au fost adresate și Preasfințitului Episcop-vicar Emilian, soborului preoților și diaconilor, precum și tuturor credincioșilor prezenți.

Slujire arhierescă în Parohia Șeitin, Protopopiatul Arad

În duminica a 32-a după Rusalii, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a slujit Sfânta Liturghie, din încredințarea Înalt Preasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei Sevicu Arhiepiscopul Aradului în Biserica cu hramul Sf. Grigore Teologul.

Din sobor au făcut parte Pc. Părinte Protopop Petcuț Flavius, Pc. Părinte Consilier economic Arhidiacon Mircea Proteasa, Pr. Paroh Lazăr Nicolae-Mirel, Pr. Bosancu Alin și Pc. Părinte Arhidiacon Gheorghe Lehaci. După rostirea Sf. Evanghelii a urmat cuvântul de învățătură la evanghelia de la Sfântul Evanghelist Luca, cap. 19, 1-10, explicând credincioșilor întâlnirea Mântuitorului Iisus Hristos cu vameșul Zaheu, care a dorit doar să-L vadă pe Mântuitorul nu și să îl cheme în casa sa. La chemarea lui Zaheu, care s-a urcat într-un sicomor, fapt ce arată că Zaheu era un om mic de statură, i-a spus acestuia „Zahee coboară-te degrabă căci azi am să rămân în casa ta” (Luca 19, 5). Explicarea acestui pasaj este acela că și noi trebuie să-l primim pe Dumnezeu în viața noastră și să-L primim fără să așteptăm noi să fim atenționați prin boală sau alte semne îngăduite de Dumnezeu în viața omului. Totodată s-a explicat importanța Sfintei Evanghelii, care este purtată de preot sau Diacon în mână la vohodul mic, închipuind pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos, care împărtășește cuvântul Său întregii omeniri. După rugăciunea amvonului s-a rostit rugăciunea de binecuvântare a ofrandelor și după aceasta sfințirea drapelului tricolor purtat în 1918, la Marea Unire de către reprezentanții Șeitinului Nicolae Manta și Rusandu Gheran.

În încheiere, Preotul Paroh Lazăr Nicolae Mirel a mulțumit Preasfințitului Părinte Emilian pentru prezența și dragostea sa, tuturor oficialităților județene și locale, precum și credincioșilor din Parohie.

Chiriarhul arădean a săvârșit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Hodoș-Bodrog

În ziua praznicului Întâmpinării Domnului, 2 februarie 2019, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost întâmpinat cu multă bucurie de obștea sfintei mănăstiri și numărul mare de credincioși care frecventează această străveche vatră monahală. Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierescă în biserica cu hramul „Pogorârea Sfântului Duh”, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, dintre care amintim: Protos. Grigorie Timiș, starețul mănăstirii, Arhim. Nestor Iovan, Protos. Dr. Iustin Popovici, consilier cultural al Arhiepiscopiei Aradului, Protos. Dr. Nicolae Tang, Lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad, Arhid. Dr. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

Cuvântul de învățătură rostit de Chiriarh a fost pus sub titlul „Legiuitor și împlinitor” (cf. Luca 2; Evr. 7), sau Cuvântul lui Dumnezeu întrupat pentru mântuirea omului, recunoscut astfel de un reprezentant al Legii vechi, ales să întrezărească desăvârșirea prin lucrarea Bisericii de înnoire a lumii. Dreptul Simeon, încrezător în făgăduințele divine, cerând dezlegarea așteptării sale mesianice, se face pildă pentru mulți de încurajare în respectarea rânduielilor sfinte pentru generațiile ce urmează, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

La finalul slujbei, părintele Protos. Grigorie Timiș, starețul mănăstirii, a mulțumit Ierarhului pentru prezența în mijlocul obștii, dar și pentru bucuria

oferită numeroșilor pelerini prezenți prin slujirea Sfintei Liturghii, adresând Înaltpreasfinției Sale urări de viață îndelungată, sănătate și realizări bogate în slujirea eparhiei.

Preasfințitul Părinte Episcop Emilian Crișanul a oficiat Sfânta Liturghie de „Întâmpinarea Domnului” la Paraclisul Facultății de Teologie din Arad

Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a slujit de Sărbătoarea Întâmpinării Domnului la Paraclisul Facultății de Teologie din Arad. Sărbătoarea Întâmpinării Domnului ni-i arată pe Fecioara Maria și dreptul Iosif care, în ascultare față de Legea mozaică, se îndreaptă spre templul din Ierusalim pentru a oferi pruncul, întrucât era Întâitul născut, Domnului și a-L răscumpăra printr-un sacrificiu (cf. Luca 2, 22-24).

Preasfințitul Părinte Episcop Emilian a explicat celor prezenți în Paraclisul Facultății de Teologie faptul că sărbătoarea Întâmpinării Domnului ne cheamă să îl întâmpinăm și noi personal pe Hristos în Biserică „unde suntem bineveniți pentru a dobândi sfințenia și înveșnicirea noastră”. Preasfinția Sa a reliefat cum fiecare dintre noi putem să primim pe Domnul Iisus Hristos și să ne împărtășim de prezența lui lucrătoare și iubitoare: „pentru a primi cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne deschidem sufletele, iar pentru a ne împărtăși cu Trupul și Sângele Lui Hristos, trebuie să ne curățim ființa”. Dumnezeu ne cheamă la Biserică, unde putem să-L întâlnim, să-L recunoaștem, să-L primim, să-L vedem iconic, dar mai ales „îl putem avea euharistic în ființa noastră”. Întâmpinarea Domnului constituie o icoană elocventă a dăruirii propriei vieți lui Dumnezeu, care „este iubire, lumină și viață”,... „așadar să-L dorim pe El pentru a deveni oameni dreți și buni, milostivi și frumoși...”, a spus în cuvântul de învățătură Preasfințitul Emilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

Întreg cuvântul de învățătură al Preasfințitului Părinte Emilian a arătat de fapt că viața creștină se naște din ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și primirea Evangheliei ca normă proprie de viață. A trăi în Hristos este în felul acesta o „exegeză” vie a Cuvântului lui Dumnezeu, care ne cere să nu fim rigizi, niciodată închiși, mereu deschiși la glasul lui Dumnezeu care vorbește, care deschide, care îndrumă, care ne invită să mergem spre orizontul duhovnicesc al vieții Bisericii, ca mărturia noastră creștină să fie coerentă și luminoasă.

Alături de Preasfințitul Părinte Episcop Emilian au slujit Arhim. Conf. Univ. dr. Teofan Mada, vicar eparhial, Pr. Arhid. Mircea Proteasa, Consilier Economic, Pr. Lect. Univ. dr. Ioan Lazăr, Pr. Conf. Univ. dr. Lucian Farcașiu, Pr. Lect. Univ. dr. Ștefan Negreanu și Arhid. Gheorghe Lehaci, precum și Ierom. Dometie Furtună (student anul I).

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.